

Peterin monologit

Todellista rakkautta ei ole olemassa. Ei kenellekään voi vanhoa ikuista uskollisuutta. Jokaisena päivänä voin kohdata ihmisen joka sopisi minulle paremmin.

Suhde ei enää parane siitä hetkestä kun katseet kohtaavat ensimmäisen kerran ja molemmat näkevät toisensa. Silloin potentiaali on suurin, voin kantaa kohtaamista mukanani lopun elämäni, paeta siihen jos kaipaun unelmia.

Unelmoin Maudesta, mutta kenestä Nicole unelmoi? Minkä mittapuun mukaan hän tuomitsee minut?

Mikä on suhde? Onko kaunista vai pateettista, että kaksi ihmistä nojautuu toisiinsa odottaessaan jotakin parempaa?

Mitä tapahtuu jos hän kysyy minulta jos menisimme naimisiin? Kuinka voi olla vastaamatta kyllä ilman, että suhde päättyy? Jokainen kosinta on uhkavaatimus.

Julian monologit

Kuinka tässä kävi näin, että asumme yhdessä, mutta emme silti ole kaksin? Että välissämme aina voi aavis-
taa kolmannen henkilön? Se estää meitä pääsemästä toisiamme lähelle.

Kuinka rakkaus toimii? Kuinka minä voin ajatella Lewisia mutta elää Peterin kanssa? Mitä minä haluan, ja kuinka saisin sen selville? En tunne kehossani mikä on oikein tai väärin. Milloin suhde pitäisi lopettaa? Eikö ajatuksissaankin voi olla uskoton?

Voiko olla niin, että melkein kaikki ihmiset toimivat yhdessä? Että vaikeata on päästä sen kynnyksen yli, jossa rakkaus syntyy? Suhde on romanttinen sopimus. Avioliitto on paniikinomainen tapa yrittää omistaa toinen ihminen. Kavalaa turvallisuutta.

Mitä meidän suhteemme on? Onko se asema jolta teemme omia matkojamme? Vai onko kaksinaisuudella itseisarvo? Mitä näimme alkujaan toisissamme? Onko sitä meissä vielä?

Rakastaminen maksaa. On päätettävä vain jatkaa, myös kun tunne rinnassa vähenee. Ja sitten unohtaa, että niin on.